

oznanilo

Gospod je dober tistim,
 ki upajo vanj,
 duši, ki ga išče.
 Dobro je
 mirno čakati
 na rešitev Gospodovo.
Žal 3,25-26

3. adventna nedelja

leto XI / 2010-20
 13. december 2020

Jn 1,6–8.19–28

RAZSVETLIMO OKOLJE Z BOŽJO LUČJO

V teh predbožičnih dneh, ko smo vendarle nekoliko »bolj mehki«, se najbrž včasih potrudimo, da bi pozorneje služili ljudem okoli nas (pa naj gre za družino ali širše). Ko pa so prazniki mimo, je spet vse po starem.

Toda Jezus je prišel, da bi bil med nami ne samo en dan, en teden ali kašen mesec, ampak vedno,

vsak trenutek. Njegovo bližino naj bi čutili v ljudeh ob sebi, kajti – kot izpovedujemo v veri – On se je učlovečil. Zavest Božje bližine naj vernega človeka napolnjuje z veseljem, z življenjsko vedrino in iskrenim služenjem. »Bil je človek, od Boga poslan, da bi pričeval o luči,« nam govori danes v evangeliju apostol Janez. Iz vsakdanjega življenja vemo, da so dobri ljudje kakor luči, ki s svojo dobroto prinašajo v okolico svetlobo in toplino. Svetloba je znanilka veselja. Pred božičnimi prazniki so naša mesta polna migetajočih lučk, ki jih imamo radi, saj je v vsakem od nas ne-

kaj otroka. In vsak otrok je navdušen nad tem. Vsak otrok pa nosi v sebi tudi hrepenenje po luči. **Najpomembneje je, da se trudimo za to, da bi bili luč drug drugemu. In to bomo, če bosta v nas Kristusova svetloba in toplota njegove ljubezni. S sebičnostjo, kar je v bistvu vsak greh, hote ugašamo v sebi Božjo svetlobo in širimo okoli sebe mrzlo temo.** »Gospod, ti nam prižigaš luč upanja in v tvoji svetlobi nam vse postaja svetlo,« molimo duhovniki v svojih bogoslužnih molitvah. V tej molitvi je zajet smisel božičnega praznika: **Jezusovo učlovečenje, njegovo rojstvo in bivanje med nami prižiga luč upanja, ki osvetljuje vse naše življenje. Bog želi, da s to svetlobo prežarimo svoja srca in jo izžarevamo okoli sebe.** Naše okolje naj bo razsvetljeno, pa ne le v času okrog božiča, ne z umetnimi lučkami, ampak z Božjo lučjo v nas.

**Upanje ni prepričanje,
da se bo nekaj dobro izšlo,
temveč gotovost,
da ima nekaj smisel,
ne glede na to, kako se bo izšlo.**
(Vaclav Havel)

Bil je človek,
ki ga je poslal Bog;
ime mu je bilo Janez.
Prišel je zaradi pričevanja,
da bi namreč pričeval o luči,
da bi po njem
vsi sprejeli vero.
Ni bil on luč,
ampak pričeval naj bi o luči.
(Jn 1,6–8)

Prižigamo že tretjo svečko na adventnem vencu. Ta nam postreže že z mnogo več svetlobe, kot

je je bilo na prvo adventno nedeljo. Luč v prostoru prinaša več svetlobe med nas. Tudi Janez Krstnik jo je prinašal med ljudi. Pričeval je o njej. Ni bil on sam luč. Tako tudi mi s svojimi dobrimi deli med ljudmi ne kažimo nase. **Pričujmo o ljubezni. Ljubezni, ki je na božično noč prišla med nas ter preko trpljenja in križa zasvetila za vedno. Vsak hip lahko vsakdo poseže po tej svetlobi, ki greje, pomaga in razsvetljuje še tako temno pot.** Ne poznajo je vsi. Včasih jo kdo celo izgubi. Na nas je, da luč ohranjamo in jo sočloveku pomagamo odkrivati. Kakor Janez Krstnik: vsak dan znoval!

**Ni mogoče
ljubiti brez trpljenja
in trpeti brez ljubezni.**
(Franc Sodja)

SLUŽABNIK

Gospodar se je odpravil na pot in služabnikom naročil, naj skrbijo za hišo in posestvo. Obljubil jim je, da bo ob prihodu nagradil vse, ki bodo vestno opravljali svoje delo. Služabnik, ki mu je zaupal varovanje hiše, je bil posebej počaščen. Rad je imel svojo stražarsko obleko, znamenje odgovorne službe. Ko jo je oblekel, se je zdel sam sebi pomemben. Čas je tekel. Odpirati in zapirati glavna vrata obiskovalcem je s časom postalo dolgočasno. Nič novega in vznemirljivega ni bilo na tem. Postajalo je navada. Še vedno pa je vestno opravljal svoje delo, a vse je postajalo že vsakdanje. Ko se bo gospodar vrnil, ga bo našel pri opravljanju zaupane mu dolžnosti. Bil je buden, toda bil je živ mrtvec, ker je njegovo delo in njegovo življenje izgubilo dušo. **Navada nas počasi utruja, ubija. Ljudje se sčasoma navadimo na vse. Žal tudi na slabo in slabe navade jemljejo našemu življenju polet. Navajenost zapade v blede vsakdanjost. Navadimo se in potem delamo iz navade. Advent je za nas priložnost, ki nam jo daje Bog, da začnemo znova, da obudimo prvotno navdušenje in se otresemo navad, ki motijo naše življenje. Da pričujemo na svojevrsten, izviren način.**

Kdo je res reven?

Pred božičem je učiteljica vprašala otroke: »Kdo od vas je reven? Kdo bi moral dobiti darilo za božič?« Učenci, ki so se imeli za revne, so dvignili roke. Vas ni bila velika in vsi ljudje so se poznali med seboj. Pa ne samo po imenu, vedeli so tudi, kje kdo živi, kaj dela, kdo so njegovi starši in koliko denarja imajo. **Po pouku je učiteljica poklicala k sebi osemletnega Dana. Njegovi starši so pred kratkim prišli iz Afrike in vsi so vedeli, da je družina zelo revna. Vprašala ga je, zakaj ni dvignil roke. Dan je odgovoril: »Ker nisem reven.« »Kdo pa je potem reven? Kaj misliš?« »Otroci, ki nimajo staršev.«** Učiteljico je odgovor zmedel, da dečku ni znala odgovoriti in ga je poslala domov. Naslednji dan je Danov oče prišel domov ves nasmejan. Povedal je, da ga je učiteljica obiskala na delu. »Ponosni moramo biti na našega Dana,« je dejal in povedal, kaj mu je rekla učiteljica. **Za božič se je Dan razveselil darila. V njem sta bila dva para novih športnih copat: en par zanj, drugi pa za sestrico. Nikoli še nista imela novih čevljev. Pa tudi če ne bi dobila darila, bi Dan vedel, da je njegova družina bogata, ker imajo očeta in mamo.**

PRIČAKOVATI

Neki slep mož je z menoj stal sredi množice potnikov v letališki stavbi. »Počakaj me tu,« sem mu dejal. Želel sem mu prihraniti neprijetno pririvanje po ogromni stavbi, zato sem ga pustil v varnem koticu. Sam sem odšel potrdit vozovnico, oddat pošto ter preverit prihode in odhode letal.

Vračal sem se k njemu in ga iz razdalje opazoval. Mirno je stal tam. Ljudje so hodili okrog njega. Neki otrok je strmel vanj. Nosač je okoli njega znosil prtljago. Fant, ki je prodajal časopise, se je čudil, zakaj časopisov niti ne pogleda. Slepí mož je samo stal.

Odmev korakov, različni ropot in neznani glasovi, ki so jih povzročali ljudje s svojim prihajanjem in odhajanjem, mu niso nič pomenili. On je stal tam in čakal, da se vrnem.

Čakal je potrpežljivo, v prepričanju, da se bom vrnil. Na njegovem obrazu ni bilo niti sence dvoma. Na njem si lahko opazil le pričakovanje: Vrnil se bo, me prijel pod pazduho in me peljal naprej.

Ta pogled slepega moža z zaprtimi očmi, ki je stal sredi vrveža, me je spomnil, kakšno bi moralo biti kristjanovo pričakovanje v adventu: polno vere in zaupanja v Gospoda, ki gotovo pride!

“Objem, dotik, ljubezen...
to potrebujemo za rešitev sveta!”

Darko

Slovenski

pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

**Ste se danes
že nasmejali?**

»Ko se doma kregaš, je kot na koncertu: najprej najnovejše ... potem pa še stari hiti ...«

A kdo prodaja sobno kolo? Nujno ga potrebujem za v službo.

Gorenjec Janez dobi obiske. Med klepetom vpraša: “Ste za kaj osvežilnega?” Gostje navdušeno: “Ja seveda!” Janez: “Micka, daj no, malo okno odpri!”